

Arrest

nr. 277 635 van 20 september 2022
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer;
Naam: B. (..)
Voornaam: L. (..)

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Aklim

Nationaliteit: Marokko

alias:

B. L. (...) °12.10.1975 Berkane, Marokko B. S. (...) °12.10.1975, Marokko B. A. (...) °10.01.1975, Marokko B. A. (...) °12.01.1975, Marokko B. L. (...) °10.12.1975, Marokko B. S. (...) °10.12.1975, Marokko B. L. (...) °21.10.1975 Aklim, Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen zonder vergunning), feit(en) waarvoor hij op 03.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (5 jaar uitstel uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen zonder vergunning), feit(en) waarvoor hij op 20.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.05.2016 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen, te hebben afgeleverd of geleverd zonder vergunning, cocaïne, heroïne en amfetamine), feit(en) gepleegd te Roeselare en bij samenhang elders in het Rijk tussen 01.01.2019 en 28.07.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en waarvoor hij op 02.03.2022 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden. Betrokkene heeft zich ondermeer schuldig gemaakt aan Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Deze inbreuken zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.10.2015. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

B. L. (...) heeft vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.08.2021 en 25.03.2022. Hij heeft gesprekken gehad met terugkeerbegeleiders van DVZ op 19.08.2021 en 25.03.2022. Hij verklaart in België te zijn sinds 2010 of 2011, geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen, althans niet officieel. Deze kinderen komen sowieso niet op bezoek in de gevangenis. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Verder heeft betrokkene broers in Antwerpen en Hoogdele en verdere familieleden in Roeselare. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

B. L. (...) heeft gezondheidsproblemen, ondermeer depressies. Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Op 28.03.2022 heeft een dokter in het Penitentiair Complex van Brugge geen tegenindicaties vastgesteld die reizen zouden belemmeren. Betrokkene blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen maar ook niet te wensen gezien hij geen enkele band meer heeft met Marokko. Hij zegt er ook geen familie meer te hebben. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer en vallen dus niet in het toepassingsgebied van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

B. L. (...) heeft in de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.08.2021 en 25.03.2022 verklaard in België te zijn sinds 2010 of 2011, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod dat hem betekend werd op 20.10.2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.12.2013, 20.10.2015, 07.12.2015 en op 02.07.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.10.2015. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen zonder vergunning), feit(en) waarvoor hij op 03.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (5 jaar uitstel uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen zonder vergunning), feit(en) waarvoor hij op 20.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.05.2016 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen, te hebben afgeleverd of geleverd zonder vergunning, cocaïne, heroïne en amfetamine), feit(en) gepleegd te Roeselare en bij samenhang elders in het Rijk tussen 01.01.2019 en 28.07.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en waarvoor hij op 02.03.2022 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich ondermeer schuldig gemaakt aan Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Deze inbreuken zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. ' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 1 ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. (..)“

1.2. Op 11 april 2022 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: B. (..)

Voornaam: L. (..)

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Aklim

Nationaliteit: Marokko

alias:

B. L. (..) °12.10.1975 Berkane, Marokko

B. S. (..) °12.10.1975, Marokko

B. A. (..) °10.01.1975, Marokko

B. A. (..) °12.01.1975, Marokko

B. L. (..) °10.12.1975, Marokko

B. S. (..) °10.12.1975, Marokko

B. L. (..) °21.10.1975 Aklim, Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 11.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.10.2015.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen zonder vergunning), feit(en) waarvoor hij op 03.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (5 jaar uitstel uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen zonder vergunning), feit(en) waarvoor hij op 20.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 18.05.2016 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop / het te koop stellen, te hebben afgeleverd of geleverd zonder vergunning, cocaïne, heroïne en amfetamine), feit(en) gepleegd te Roeselare en bij samenhang elders in het Rijk tussen 01.01.2019 en 28.07.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en waarvoor hij op 02.03.2022 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden. Betrokkene heeft zich ondermeer schuldig gemaakt aan Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Deze inbreuken zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van straffbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

B. L. (...) heeft vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.08.2021 en 25.03.2022. Hij heeft gesprekken gehad met terugkeerbegeleiders van DVZ op 19.08.2021 en 25.03.2022. Hij verklaart in België te zijn sinds 2010 of 2011, geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen, althans niet officieel. Deze kinderen komen sowieso niet op bezoek in de gevangenis. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Verder heeft betrokkene broers in Antwerpen en Hooglede en verdere familieleden in Roeselare. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

B. L. (...) heeft gezondheidsproblemen, ondermeer depressies. Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Op 28.03.2022 heeft een dokter in het Penitentiair Complex van Brugge geen tegenindicaties vastgesteld die reizen zouden belemmeren. Betrokkene blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen maar ook niet te wensen gezien hij geen enkele band meer heeft met Marokko. Hij zegt er ook geen familie meer te hebben. Deze argumenten behoren echter tot de privésfeer en vallen dus niet in het toepassingsgebied van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van art.74/11 / 74/13 /74/14 VW., van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht (schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 -juli 1991 betreffende de formele motivering van daden van bestuur

Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissingen geenszins hieraan voldoen

Zodat de aangevochten beslissingen de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Artikel 74/11 § 1 en §2 Vreemdelingenwet luidt:

" de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met hoger belang van o.m. het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de huidige verwerende partij immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In de bestreden beslissing(en) wordt verwezen naar de 4 strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

Er wordt vervolgens een theoretische uiteenzetting gedaan dat inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen een diffuse vorm van criminaliteit zijn, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties om te besluiten dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt'.

Krachtens artikel 74/11 §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgelegd door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19.01.2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24.12.2008, af1.348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6) dat men rekening houdt met ' alle omstandigheden aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert " (Par. St. Kamer 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod voor een enorm lang duur van 10 jaar opgelegd.

De bestreden beslissing beschrijft de veroordelingen van verzoeker en stelt dat drugsdelicten meer bepaald de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ' ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt' .

Nergens wordt in de bestreden beslissing geargumenteed dat verzoeker effectief lid is van een georganiseerde drugsorganisatie (wat ook niet hoeft te verwonderen daar dit niet zo is- verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar de aangehaalde correctionele veroordelingen).

Nergens is in de bestreden beslissing terug te vinden of er een effectieve afweging plaatsvond met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin geargumenteed waarom er in casu geopteerd wordt voor 10 jaar in plaats van bijvoorbeeld 5 j aar.

Voor zover al met specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, dient er te worden gewezen op het feit dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Er wordt louter verwezen naar de vragenlijsten en de gesprekken met de terugkeerbegeleiders waarbij dient te worden gesteld dat er bijzonder slordig en onzorgvuldig werd omgegaan met de objectieve feiten. Verzoeker heeft op het grondgebied van het Rijk 2 broers wonen welke beiden hier op legale wijze verblijven. Verzoeker vormt trouwens met één van zijn broers een de facto gezin. Daarnaast zijn er nog verdere familieleden (o.m. neven, nonkels) welke allen evenzeer beschikken over een geldig verblijfsrecht.

Daarnaast heeft verzoeker door zijn lange verblijf op het grondgebied van het Rijk zich alhier volledig geïntegreerd.

De banden met zijn geboorteland, welke hij reeds in 2011 zijnde 11 jaar terug verliet, zijn uitermate minimaal , omzeggens nihil.

Er wordt duidelijk geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, noch is duidelijk waarom er een inreisverbod van meer dan 5 jaar, en meer specifiek 10 jaar, wordt afgegeven. Duidelijk werd door verweerder niet beargumenteerd waarom er in casu geen humanitaire redenen kunnen spelen.

Het moge minstens zo zijn dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod onzorgvuldig zijn en elke redelijkheid missen.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de betreden beslissingen niet afdoende werden gemotiveerd. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer welke het volgende stelt:

" een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen , is niet afdoende " (Opdebeek, Coolsaet A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, 189) .

Er is dan ook niet voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij een feitelijke uiteenzetting wordt gegeven van de gedragingen van verzoekende partij die aan de grondslag liggen van deze vaststelling, en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar waaraan zij geen gevolg heeft gegeven en dat nog steeds van toepassing is. Tevens wordt gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, meer bepaald wordt vastgesteld dat conform artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat waarbij feitelijk wordt toegelicht op grond waarvan tot deze vaststelling wordt gekomen alsook wordt erop gewezen dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde en wordt ook hier omstandig uiteengezet waarom dit volgens verwerende partij zo is. Verder kan in het bestreden bevel een omstandige motivering gelezen worden aangaande het de relevante elementen inzake artikel 8 van het EVRM, haar medische toestand, alsook waarom een terugkeer naar het herkomstland geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Ook wat betreft het bestreden inreisverbod blijkt dat een motivering in rechte wordt voorzien, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat een inreisverbod voor de duur van tien jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij ook ingegaan wordt op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet in bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum om op rechtmatige wijze in België te kunnen verblijven. Verzoekende partij laat aldus na afbreuk te doen aan de vaststelling in het bestreden bevel dat: *“(z)ij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”* zodat haar conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Dit vormt an sich al een determinerend motief met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hetzelfde kan gezegd worden over het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist namelijk evenmin dat zij het voorwerp uitmaakt van een nog geldend inreisverbod.

2.7. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de motivering in beide bestreden beslissingen inzake de bedreiging voor de openbare orde. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden. Uit niks blijkt dat zij effectief lid was van een georganiseerde drugsorganisatie. Er wordt ook niet gemotiveerd waarom er geopteerd wordt voor een duurtijd van tien jaar in plaats van vijf jaar. Zij wijst erop dat zij in België familie heeft wonen en dat haar banden met het herkomstland uiterst minimaal zijn.

2.8. Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, eveneens een determinerend motief op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad op dat, overeenkomstig § 1, eerste lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In eerste instantie wordt de duur van een inreisverbod op maximaal drie jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, een termijn van tien jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van tien jaar opgelegd om volgende redenen.

Verzoekende partij heeft doorheen de jaren en tijdens haar illegaal verblijf herhaaldelijk strafrechtelijke feiten gepleegd waarvoor zij vier veroordelingen heeft opgelopen:

- op 3 december 2013 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 6 maanden (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft) wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop/het te koop stellen zonder vergunning)
- op 20 oktober 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft) wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop/het te koop stellen zonder vergunning)
- op 18 mei 2016 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid, onwettig verblijf
- op 2 maart 2022 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop/het te koop stellen, te hebben afgeleverd of geleverd zonder vergunning, cocaïne, heroïne en amfetamine) in de periode tussen 1 januari 2019 en 28 juli 2021.

De verwerende partij wijst erop dat de inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit in de eerste considerans van het kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 wordt overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Zij vervolgt: *“Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’.* Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer)).

De verwerende partij besluit: *“Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoekende partij betoogt dat zij geen lid is van een georganiseerde drugsorganisatie maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij verduidelijkt heeft dat illegale drugshandel - waarvan verzoekende partij bezwaarlijk kan ontkennen zich daaraan meermaals schuldig te hebben gemaakt – een bedreiging vormt voor de de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Daarbij wijst de verwerende partij er meer specifiek wat de situatie van verzoekende partij betreft op dat zij verschillende keren veroordeeld is geweest voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, waaronder duidelijk ook handel in harddrugs en dat gelet op haar illegale verblijfssituatie, de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend en herhaaldelijk karakter van de feiten zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden.

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij zich herhaalde malen bereid heeft getoond deel te nemen aan de illegale handel in verdovende middelen.

Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de

openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk)

Ook het Europees Hof van Justitie heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, punt 67).

Gelet op het feit dat verzoekende partij herhaaldelijk heeft deelgenomen aan drugshandel waarbij het ook gaat om de handel in harddrugs en zij verschillende keren is veroordeeld tot gevangenisstraffen waarvan de laatste ook 20 maanden betreft, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij, gelet op haar precare verblijfssituatie, de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten zij door haar gedrag een zodanig ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde dat naast het bevel om het grondgebied te verlaten haar tevens een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een opsomming van de veroordelingen die zij heeft opgelopen, maar duidt de verwerende partij ook de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, alsook de strafmaat die haar werd opgelegd. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft is verzoekende partij verschillende keren veroordeeld geweest, voor ondermeer inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en heeft dit geleid tot verschillende gevangenisstraffen. Uit het herhaaldelijk karakter van de feiten blijkt dat verzoekende partij geen lering trekt en zich telkens opnieuw bezondigde aan ernstige strafbare feiten. Verzoekende partij kan de ernst van de door haar gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan bezwaarlijk ontkennen. Gelet op het feit dat verzoekende partij al diverse veroordelingen heeft opgelopen maar haar dit niet tot inkeer heeft gebracht, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een zeer ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

2.9. Waar verzoekende partij betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom haar geen inreisverbod van minder lange duur wordt opgelegd en waarom er geen humanitaire redenen kunnen spelen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij moet motiveren waarom een inreisverbod voor in casu de duur van tien jaar verantwoord is, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Dit betekent echter niet, zoals de verzoekende partij lijkt te betogen, dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. In casu heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van tien jaar proportioneel is. Zij heeft daarbij oog gehad voor de - illegale - verblijfssituatie van verzoekende partij, haar familiale omstandigheden en haar gezondheidstoestand. Nu verzoekende partij steeds illegaal in België heeft verbleven en niet blijkt dat zij gewag kan maken van enig beschermenswaardig gezinsleven in België of een gezondheidsproblematiek heeft de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat in casu – gelet op de zwaarwichtige strafbare feiten gepleegd door verzoekende partij – een inreisverbod voor een duurtijd van tien jaar proportioneel is.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij een gezin vormt met één van haar in België verblijvende broers doch de Raad kan de verwerende partij geheel volgen in haar motivering dat: *“Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur / Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheid blijkt geenszins uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”* Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er tussen haarzelf en haar broers een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat. Een loutere samenwoning tussen volwassen verwanten volstaat immers niet om van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken. Uit niks blijkt dat de verwerende partij enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft.

De Raad wijst er verder op dat – voor zover verzoekende partij lijkt voor te houden dat geen rekening werd gehouden met haar jarenlange verblijf en integratie – zij eraan voorbij gaat dat de verwerende partij er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat zij illegaal in België verblijft en dat zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen alsook een inreisverbod hetgeen zij allemaal naast zich neer heeft gelegd. Verder heeft verzoekende partij ook ernstige strafbare feiten gepleegd.

De Raad wijst erop dat een louter lang verblijf op een grondgebied niet maakt dat daarmee is aangetoond dat men ook een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd op dat grondgebied. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat zij dusdanige sociale, culturele en professionele banden heeft opgebouwd met de Belgische samenleving waardoor zij gewag kan maken van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het herhaaldelijk plegen van ernstige strafbare feiten vormt daarenboven een tegenindicatie van het geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Voor zover toch een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, wenst de Raad te benadrukken dat – zoals de verwerende partij terecht motiveert - het verblijf van verzoekende partij in België steeds illegaal of precair was. Zij werd ook diverse keren aangemaand het Belgische grondgebied te verlaten en er werd haar tevens een inreisverbod opgelegd. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was.

Het EHRM oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld.

Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat zij in haar land van herkomst of elders waar zij kan verblijven niet eveneens een privéleven kan opbouwen of leiden. Het loutere feit dat verzoekende partij weinig of geen familie meer zou hebben in het herkomstland laat niet toe te besluiten dat van haar als volwassen gezonde persoon van 47 jaar niet verwacht kan worden dat zij aldaar zelfstandig kan leven, temeer zij in het herkomstland geboren en getogen is en zij ook de taal machtig is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld. Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen zoals vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geschonden is.

2.11. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: Schending artikel 8 EVRM

Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat éénieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissingen derhalve nietig dienen te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op uitbouwen van menselijk contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht publiekrecht, Die Keure 2001, 640 en 64).

Hij specificeert als volgt: " uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy " (o.c. 649).

Het is duidelijk dat artikel 8 EVRM niet enkel het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu 'privé leven' expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Het is zo dat verzoeker zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied in het jaar 2011.

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker begrijpt al goed het Nederlands en spreekt dit. Hij is ook het Frans machtig. Hij kan niet langer aanzien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Alle broers en ook de zus van verzoeker wonen en verblijven in een lidstaat van de Europese Unie en dit op legale wijze. Twee broers van verzoeker verblijven op het grondgebied van het Rijk. Hic et nunc is verzoeker woonachtig bij zijn broer Ibrahim te Hoogdele. Eertijds was hij ook woonachtig bij zijn broer Lemmaour te Deurne.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient verweerder een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Enkel en alleen de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen werden in de verf gezet.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996) .

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

Verzoeker kan niet ontkennen reeds strafrechtelijk te zijn veroordeeld. Nimmer werd verzoeker evenwel veroordeeld voor georganiseerde drugshandel. Verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar de door verweerder aangehaalde vonnissen van de correctionele rechtbank. Argument welke verweerder evenwel expliciet inroept.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de familie en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat zij – omwille van haar jarenlang illegaal, minstens precair verblijf – moet beschouwd worden als een gevestigde vreemdeling in de zin van de rechtspraak van het EHRM. Haar betoog dienaangaande en waar zij verwijst naar de criteria ontwikkeld in ondermeer de zaak Üner is dan ook niet dienstig.

Inzake een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en

ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Verzoekende partij betoogt dat zij woonachtig is bij haar broer in België en dat zij voordien ook samenwoonde met haar andere broer in België. Zij wijst er ook op dat zij nog andere familie heeft in België. Zoals de verwerende partij evenwel heeft gemotiveerd maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een bijzondere afhankelijkheidsband heeft met haar verwanten. De Raad herhaalt dat het EHRM reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar broer en dat er nog andere familieleden op het grondgebied verblijven. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

De Raad wijst er verder op dat – voor zover verzoekende partij lijkt voor te houden dat geen rekening werd gehouden met haar jarenlange verblijf en integratie – zij eraan voorbij gaat dat de verwerende partij er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat zij illegaal in België verblijft en dat zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen alsook een inreisverbod hetgeen zij allemaal naast zich neer heeft gelegd. Verder heeft verzoekende partij ook ernstige strafbare feiten gepleegd.

De Raad wijst erop dat een louter lang verblijf op een grondgebied niet maakt dat daarmee is aangetoond dat men ook een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd op dat grondgebied. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat zij dusdanige sociale, culturele en professionele banden heeft opgebouwd met de Belgische samenleving waardoor zij gewag kan maken van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het herhaaldelijk plegen van ernstige strafbare feiten vormt daarenboven een tegenindicatie van het geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Voor zover toch een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, wenst de Raad te benadrukken dat – zoals de verwerende partij terecht motiveert – het verblijf van verzoekende partij in België steeds illegaal of precair was. Zij werd ook diverse keren aangemaand het Belgische grondgebied te verlaten en er werd haar tevens een inreisverbod opgelegd. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Verzoekende partij verwijst wel naar het feit dat zij al jarenlang op het Belgische grondgebied verblijft, maar zij gaat eraan voorbij dat haar verblijf in België steeds illegaal of precair was.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld, temeer gelet op haar criminele historiek in België.

Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat zij in haar land van herkomst of elders waar zij kan verblijven niet eveneens een privéleven kan opbouwen of leiden. Het loutere feit dat verzoekende partij weinig of geen familie meer zou hebben in het herkomstland laat niet toe te besluiten dat van haar als

volwassen gezonde persoon van 47 jaar niet verwacht kan worden dat zij aldaar zelfstandig kan leven, temeer zij in het herkomstland geboren en getogen is en zij ook de taal machtig is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld, temeer in het licht van haar criminele historiek waaruit blijkt dat zij door haar gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en zij zich niet laat tegenhouden door eerdere veroordelingen om in crimineel gedrag te vervallen.

Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat verwerende partij aan verzoeker het bevel gaf om het grondgebied te verlaten en inreisverbod Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003) .

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II) .

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verwerende partij ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel te geven om verzoeker om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van maar liefst 10 jaar ! ;

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten /inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van de humanitaire rechten primeert.

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in 2011.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De genomen beslissingen (bevel om het grondgebied te verlaten /inreisverbod van 10 jaar) zijn zeer zeker niet proportioneel.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij reeds heeft uiteengezet in de voorgaande middelen. De Raad kan dan ook volstaan met de verwijzing naar de bespreking van deze middelen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.17. Het derde middel is ongegrond.

2.18. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Vierde middel : schending van het rechtszekerheids- en Vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Artikel 74/11 § 1 en §2 Vreemdelingenwet luidt:

“ de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De belissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat ook met zijn fundamentele rechten rekening zou worden gehouden.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel gegrond is.”

2.19. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.20. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.21. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11, § 2, laatste lid van de vreemdelingenwet dat stelt: *“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”* maakt zij met haar betoog niet duidelijk hoe de verwerende partij bij haar de legitieme verwachting zou hebben gewekt dat haar geen inreisverbod zou worden gegeven, dit temeer reeds eerder ten aanzien van de verzoekende partij een inreisverbod door de verwerende partij werd getroffen. Zoals verder duidelijk blijkt uit de motieven heeft de verwerende partij uiteengezet waarom in casu een inreisverbod van tien jaar proportioneel is gelet op de ernstige strafbare feiten gepleegd door verzoekende partij en de vaststelling dat er geen elementen voorhanden zijn wat betreft verblijf, gezinsleven of gezondheid die het treffen van deze maatregel verhinderen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd wel degelijk rekening gehouden met de elementen eigen aan haar situatie. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat er sprake is van humanitaire redenen om af te zien van een inreisverbod, doet geen afbreuk aan de motieven van het bestreden inreisverbod.

2.22. Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond. Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER